

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Ing. V. S.**, zastoupený Mgr. Martinem Tománkem, advokátem se sídlem Sady 193/I., Jindřichův Hradec, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Tychonova 221/1, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 7. 2015, č. j. 3 Ad 4/2015 – 10,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 7. 2015, č. j. 3 Ad 4/2015 – 10, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 7. 2015, č. j. 3 Ad 4/2015 – 10, odmítl žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 15. 1. 2015, č. j. 66-13/2015-1304, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Agentury personalistiky Armády České republiky ze dne 6. 10. 2014, č. j. 441-10/2014-22230, jímž byla zamítnuta stěžovatelova žádost o vyplacení náhradního volna v letech 2011 – 2013.

Městský soud v odůvodnění usnesení nejprve zrekapituloval obsah žaloby podané stěžovatelem a následně odkázal na ust. § 71 odst. 1 písm. d) a § 72 odst. 1 s. ř. s. s tím, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že žaloba musí alespoň v nejhrubších rysech obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce rozhodnutí napadá. Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, ale pouze ve lhůtě pro podání žaloby, na rozdíl od konkretizace v žalobě již uvedeného žalobního bodu. Městský soud v daném případě vyhodnotil podanou žalobu jako blanketní. Z jejího obsahu je zcela zřejmé, že neobsahuje ani jeden žalobní bod, a to ani v nejhrubších rysech, neboť není ani v nejmenším naznačeno, v čem měla nesprávnost napadeného rozhodnutí spočívat. Stěžovatel v žalobě tvrdil, že mu napadené rozhodnutí bylo doručeno dne 21. 1. 2015. Posledním dnem lhůty pro podání žaloby tedy bylo pondělí 23. 3. 2015. Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žalobu až dne 18. 3. 2015, navíc

elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu, nezbyval již vzhledem ke končící zákonné lhůtě prostor pro doplnění žalobních bodů. Městský soud tak za daného stavu vyhodnotil, že by nedávalo smysl, aby stěžovatele vyzval k doplnění žalobních bodů ve smyslu ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. V tomto kontextu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 2 As 69/2008 – 148. Podal-li stěžovatel žalobu až v samém závěru lhůty, což souvisí s jeho procesní odpovědností, musel si být vědom i případných důsledků, které z jeho vlastního načasování takových kroků plynou. Městský soud žalobu odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., protože se stěžovateli v zákonné lhůtě nepodařilo uvést žádný žalobní bod. V řízení tedy nebyla, vzhledem k načasování žaloby neodstranitelně, splněna podmínka řízení spočívající v tom, že by v žalobě byl účinně uplatněn, byť třeba i jen v nejhrubších rysech, aspoň jeden žalobní bod.

Proti tomuto usnesení městského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedl, že městský soud byl povinen podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat stěžovatele k doplnění podání. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 – 42. Podle stěžovatele je pro posouzení zákonnosti postupu městského soudu klíčové, že v době podání žaloby sice nebyly splněny podmínky řízení, nicméně tento nedostatek byl odstranitelný a existovala objektivní možnost jej zhojit. Městský soud tak nepřipustně předjímal, že by stěžovatel nebyl schopen žalobní body na výzvu doplnit. Objektivní nemožnost doplnění žalobních bodů nebyla v dané věci splněna. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ministerstvo obrany se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnilo se závěrem městského soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal pochybení ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., musí žaloba, kromě jiných náležitostí, obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí oznámeno žalobci doručením písemného vyhotovení.

Podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s., předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu musí žaloba alespoň v nejhrubších rysech obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce správní rozhodnutí napadá. Pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, na rozdíl od konkretizace v žalobě již uvedeného žalobního bodu (viz např. rozsudky z Nejvyššího správního soudu dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 95/2005 – 58, a ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 – 42, a také nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2000 sp. zn. III. ÚS 236/99).

pokračování

Stěžovatel v podané žalobě pouze označil napadená správní rozhodnutí s tím, že je považuje za nezákonná. Žaloba tak zcela postrádá jakákoli konkrétní právní a skutková tvrzení o nezákonnostech napadeného rozhodnutí. Ve stěžovatelově žalobě tedy zcela absentoval řádný žalobní bod. Proto bylo možné doplnění žaloby doručené městskému soudu dne 18. 3. 2015 o chybějící žalobní body ve lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného správního rozhodnutí, tj. nejpозději v pondělí 23. 3. 2015.

Účelem ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. je upozornit podatele na vady podání, vyzvat ho k jejich odstranění, stanovit mu k tomu lhůtu a upozornit ho na následky spojené s neodstraněním vad. Lze-li určitou náležitost žaloby účinně uvést či doplnit jen v zákonem stanovené nepřekročitelné lhůtě, má smysl vyzývat k takovému doplnění pouze tehdy, bude-li to vůbec „technicky“ proveditelné a smysluplné. Nejvyšší správní soud vyslovil opakovaně ve svých rozhodnutích závěr, že žalobce není třeba vyzývat k odstranění vady žaloby spočívající v naprosté absenci žalobního bodu, uplynula-li již lhůta pro podání žaloby ve smyslu ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. (např. v rozsudku ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40). Současně ale také opakovaně judikoval, že pokud tato lhůta běží, je třeba k takové výzvě přistoupit. V rozsudku ze dne 31. 1. 2006, č. j. 5 Azs 311/2005 - 44, Nejvyšší správní soud uvedl, že seznámil-li se krajský soud s obsahem žaloby zjevně v době běhu lhůty, ve které lze vady podání odstranit, bylo jeho povinností vyzvat k odstranění vad podání v rozsahu nezbytném k tomu, aby ve věci mohl rozhodnout. Poukázat lze i na rozsudek ze dne 11. 3. 2010, č. j. 7 As 15/2010 - 56, v němž Nejvyšší správní soud vyhodnotil, že „[n]ení tedy a priori vyloučeno, aby taková výzva, zejména za použití moderních komunikačních prostředků byla učiněna v posledních dnech či zcela výjimečně i v poslední den lhůty pro podání žaloby. Soud je přitom povinen takovou výzvu učinit, takže se předtím v přiměřené lhůtě po dojití žaloby na soud (tedy zpravidla v řádu několika dnů po dojití) musí s jejím obsahem seznámit přinejmenším do té míry, aby si mohl učinit úsudek o tom, zda má předepsané náležitosti. Podle ust. § 36 odst. 1 s. ř. s. je soud povinen poskytnout účastníkům řízení poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu.“ Rovněž Ústavní soud v tomto kontextu vyslovil závěr, že „[l]hůta 5 dní, byť je značně krátká a byť je do ní zahrnuta sobota a neděle, neznemožňuje soudu, aby stěžovatelku vhodným způsobem vyzval k odstranění vad (v případě potřeby i telegraficky, či ji předvolal, aby odstranila vady do protokolu), a to zejména za situace, kdy je řádně zastoupena advokátem a komunikace by tedy měla být snazší“ (viz náleze ze dne 1. 4. 2003, sp. zn. II. ÚS 392/01).

Ačkoliv si je Nejvyšší správní soud vědom, že v daném případě byl časový prostor (5 dnů včetně soboty a neděle) pro doplnění žalobních bodů velice krátký, bylo v souladu s citovanou konstantní judikaturou, namísto zvolit postup podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzvat stěžovatele k odstranění vad podané žaloby, uvést, jakým způsobem mají být vady odstraněny a poučit jej, jaký bude mít jeho případná nečinnost procesní následek. Stěžovateli, který byl zastoupen advokátem, totiž ještě zbývala zákonná lhůta pro podání žaloby a současné komunikační prostředky umožňovaly, aby se městský soud o výzvu k odstranění vad alespoň pokusil. Pokud tak neučinil a místo toho podanou žalobu odmítl, čímž znemožnil věcné přezkoumání napadeného rozhodnutí, odepřel tím stěžovateli právo na soudní ochranu. Městský soud se tak v projednávané věci dopustil procesního pochybení, které má za následek nezákonnost napadeného usnesení.

Protože Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána důvodně, napadené usnesení městského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (ust. § 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (ust. § 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. září 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu